

# החרטומן העקשן

סיפור עמי רוסייה

בנו את הצ'ום (אוהל) זוג חרטומנים ליד המים והתחילו לחיות שם, אבא, אמא ובן חרטומן. נעים בטונדרה בקיץ וההורים גאים מהבן שגדל יפה. צריך לומר, הבן מוצלח מאוד, רק דבר אחד - עקשן גדול. התעופף הבן החרטומן בטונדרה, עלה על צמרת עץ הלבנה, הסתכל סביב. הביט למטה, ושם ראה עכברה צעירה ליד צ'ום האדמה של העכברים. בגדים שלה נאים, בעלי ציורים יפים, ובצמות שלה קישוטי נחושת נוצצים, מושכים את הראש אחורה. החרטומן



"מה אתה סח, מה אתה סח" נבהלה  
האם "בחורף כפור ממש חורק  
בטונדרה! תצא מהצ'ום וזנבך יקפא  
לשלג. לא, לחרטומנים אסור להישאר  
בחורף בטונדרה."  
אך החרטומן העקשן לא מוכן לשמוע  
ורק חוזר וחוזר:  
"אשאר, אשאר!"  
בערב האב חזר מהציד. האם סיפרה  
לו הכל.  
חשבו, חשבו האם והאב, איך לשכנע  
את הבן, אל התייאשו. כי איך לשכנע  
עקשן?  
ראו - אין ברירה, צריך לחתן את הבן  
עם העכברה.  
"טוב" אמרה האם "אלך לשדך."  
והיא הלכה לצ'ום הקרקעי, שם איפה  
שגרו העכברים. העכברה הזקנה

הצעיר הביט על העכברה ולא יכול היה  
לנתק את עיניו.  
וכשהבן-חרטומן חזר הביתה, נכנס  
לצ'ום, התיישב, קפל את הכנפיים,  
הוריד את ראשו ומתאבל.  
שאלה אותה האם:  
"מה אתך? אולי אתה חולה?"  
עונה לה הבן:  
"ראיתי נערה- עכברה. אני רוצה לשאת  
אותה לאישה."  
השתוממה האם, נבהלה:  
"מה אתה מספר? הרי אנחנו,  
חרטומנים, עוברים בחורף לארצות  
חמות. והעכברים נשארים כאן. הם  
גרים בצ'ום תחת האדמה במשך כל  
החורף, לא רואים את העולם."  
"אז גם אני אשאר בטונדרה" התעקש  
הבן-חרטומן.

ובתי לא יודעת לעוף. היא הולכת על האדמה. אז איך היא תעבור עם הבן שלך דרך הים הרחב, לארצות החמות הרחוקות?"

והחרטומנית האם שאלה:  
"ואם הבן שלנו יישאר אצלכם בחורף?"  
"זה דבר אחר" אומרת העכברה-האם  
"אם כך, נתן את בתנו לבן שלכם."  
עפה האם החרטומנית לצ'ום שלהם.  
שואל אבא החרטומן:

"על מה דיברתן? מה החלטתן?"  
והיא עונה:

"העכברה הזקנה הסכימה לתת את בתה לבן שלנו, אם הוא יישאר בחורף כאן."

התעצב אבא-חרטומן כששמע זאת, אך לא יכול היה לעשות דבר.

"מה לעשות" אמר "שיהיה כך."



ראתה את האורחת הבלתי-רגילה,  
השתוממה ושאלה:

"האם קרה דבר מה אצלך?"

וחרטומנית האם אמרה:

"יש לך בת יפהפה. ואצלי בן. לכן  
באתי."

"אכן יש לי בת" עונה העכברה הזקנה

"אבל בקרוב הקיץ ייגמר ואתם,

חרטומנים, עוברים לארצות חמות.

החורף בטונדרה נמשך זמן רב. השמש  
לא מראה את עצמה בשמיים. נושבת  
רוח קרה וסערת השלג מסתובבת  
בחוץ.

החרטומן ישב בצ'ום העכברים חודש,  
ישב חודשיים. חשוק. מלא עשן. לא  
ניתן לנשום עמוק, לא ניתן לעוף.  
פעם אמר לעכברה:

"פתחי את הדלת, תוציאי את העשן.  
תני לי להביט על העולם הלבן."  
והיא עונה:

"קר שם. אין שמש. תסבול קצת."  
והחרטומן שוב:

"פתחי. אטייל קצת. אעוף."  
והעכברה מזכירה:

"תסבול. אל תלך. כשההורים שלך  
נפרדו ביקשו שלא תצא מהצ'ום כח  
זנבך יקפא לשלג."

עבר יום - יומיים ועוד קצת, והכינו  
חתונה גדולה.  
הוזמנו אורחים מכל הטונדרה! הגיעו  
כל מיני חיות, ציפורים רבות בעו  
במעוף. מסיבת החתונה הייתה עליזה.  
רק אבא ואמא של החרטומן הצעיר  
ישבו עצובים. השמיים נעשו סתויים,  
הגיע זמן לעוף ולהפרט עם הבן  
האהוב.

אז איך לא להיעצב?  
אבא אמר לחרטומן

"בני יקירי, תישאר כאן כל החורף, שב  
בבית ואל תצא החוצה. ובאביב, כשרק  
השלג יתחיל להפשיר, חכה לנו."  
ואבא ואמא של החרטומן התחילו  
לעוף. יחד עם יתר הציפורים עפו  
דרומה.

והבן-חרטומן התחיל להתגורר בצ'ום  
תת-קרקעי של העכברים.



והנה שתי ציפורים יורדות לאדמה,  
רצות על העשב עד הצ'ום של  
העכברים. ממהרים מאוד.  
באו ושואלוץ:  
איך זה שבננו החרטומן לא בא  
לקראתנו? איפה הוא?"  
והעכברים עונים:  
"הוא לא ציית לכם, יצא מהצ'ום, זנבו  
נדבק לשלג. רק נוצה אחת נשארה  
ממנו."  
אבל מאז הפסיקו הציפורים להתחתן  
עם העכברים.

טבל לחרטומן דברי ודברי, כל זה ללא  
תועלת. כל הזמן רק "פתחי ופתחי."  
העכברה פתחה את הדלת והחרטומן  
יצא החוצה. הזנב שלו קפא לשלג!  
ובדיוק אז עבר שם שועל - חטף את  
הציפור ואין יותר חרטומן!  
הרבה זמן לקח אבל החורף נגמר  
בסוף. שלגים התחילו להפשיר.  
העכברים יצאו מהצ'ום לשמש,  
התחממו, הביטו בשמיים וראו  
שמהדרום מופיעה עננה כהה, כנעט  
מכסה את השמש.  
"אולי איזה ענן של סערה?" חשבו.  
לא, זה לא ענן של סערה. אלה  
הציפורים שחוזרות מארצות חמות  
לאזור ביתי שלהם. מהקולות שלהם  
מתמלאה הטונדרה. כולם שמחים.